

Rostislav Osička: Pózy nemám rád, všechno musí být přirozené

10.04.2025

Boxer, který se před časem dal na malování a verše. O disciplíně ve sportu i bohémskví v umění jsme si povídali s legendou, která brzy oslaví sedmdesátku.

Na Žižkově jste vystřídal několik míst. Kde všude jste bydlel?

Bořivojova, Lipanská a Lupáčova. Na Lupáčovku vzpomínám rád, tam to žilo. Kousek ode mě, u grafika Kovaříka, se scházeli zajímaví lidé, se kterými byla zábava. Třeba Petr Nárožný, Jiří Krampol... To jsem byl ještě mladý kluk. Vždycky jsem měl kamarády spíš mezi staršími. V téhle společnosti jsem zažil bezpočet inspirativních hovorů a veselých mejdanů. Teď sice žiju v Karlíně, vedu ale tréninky na Olšanském náměstí.

Když jste zmínil Jiřího Krampola, vzpomněla jsme si, jak vyprávěl o tom, kolikrát tady dostal do nosu. Co vy?

Já tady naštěstí nikdy nedostal. (smích)

A co rány v profesním životě? Četla jsem, že za největší úder, který jste inkasoval, považujete ten z roku 1977.

Je to tak, bylo to na mistrovství světa armád ve Lvově. Protivník Martinéz měl v očích satana. Už jsem vyboxoval jednu medaili. Při dalším zápase mi ale v prvním kole vypadl chránič, dostal jsem dělo a hlavou mi projela elektrika. Šel jsem do kolen, čtyřky se mi vrazily do dásně. V ten moment se ve mně probudilo odhodlání, že tohle se už nesmí opakovat. Rozvaha a cílené pohyby šly stranou. Přebil jsem ho nakonec jeho vlastní bojovou metodou. Obecně vzato ale platí, že boxeři utrpí víc zranění na tréninku než při zápasu.

Kdo se k vám může přihlásit na tréninky?

Trénuju staré i mladé bez ohledu na jejich fyzickou zdatnost. V létě navíc organizuju soustředění. Vám bych taky klidně pár lekcí dal. Proč by ženy nemohly trénovat? Je to sport, při kterém se zapojuje hlava, protože je důležité být o krok napřed před soupeřem. Box je komplexně zaměřená aktivita.

Někteří ho dokonce přirovnávají k sochařství...

Ano, takové názory sem tam padnou. Takže lekce ženám poskytuju, ať se hýbou a trénují sebeobranu. Ale řeknu vám, dámy velmi nerad vidím v ringu!

Trénoval jste i herce kvůli natáčení filmů nebo seriálů. Koho konkrétně?

Třeba Vladimíra Polívku a Adama Mišíka pro seriál První republika. Trénoval jsem i s Davidem Švehlíkem. Na něj vzpomínám rád, měl na box talent. Taky se mi dobře pracovalo — a o něm se ví, že je to jeho disciplína — s Markem Vašutem.

Připravujete ale i sportovce...

Mám nadějnou mladou hvězdu, je to Kryštof Vondráček. Šikovný chlapec a navíc dřič. Uvidíme, jak se mu povede.

Vám se podařilo profesně skloubit box a malování, jemuž se věnujete od roku 2000. Sport vyžaduje disciplínu, umění je zase spojeno s bohémským. Jak to jde dohromady?

Box je tvrdý, ale čestný olympijský sport, vychovává v duchu fair play. Já jsem na disciplínu vážně zvyklý, přesto se mi stalo, že jsem v umění posouval termíny. Bohémství u umělců je ale často jen snaha o pózu, která souvisí s tím, že umělec chce být vnímán jako ten svobodný, rozevlátý... Tyhle pózy nevidím rád, všechno musí být přirozené! Přece kdo chce uspět, musí si hlídat termíny. A to platí i v umění.

Jsou vaše obrazy někde k vidění?

V Art Club Etalon na Malé Straně. Podnik vede skvělá dáma Eleonora Eckart. Jeho součástí je restaurace s českou kuchyní a právě galerie, kde mám tu čest vystavovat. Některá díla se obměňují, jiná mi tam visí už dlouhou dobu. Kromě mě tam najdete díla pár dalších výtvarníků. Kdo chce, může přijít a Elen ho ochotně provede. V klubu se sdružují přátelé a Elen nás kolikrát zastihla v začátcích, kdy k nám teprve přišel nápad. Mnohdy nás viděla přímo v pracovním procesu, takže toho může zájemcům hodně sdělit.

Co dalšího máte v plánu?

Letos mě čekají v rozmezí léta a vánočního období tři velké výstavy, jedna z nich bude v Galerii Toyen v Milešovské ulici. Ta bude jako poslední, až na závěr podzimu. Pracovní název je Rub a líc a rád bych na ní prezentoval jak hezké věci, tak stinné stránky světa. Takže se určitě objeví kůň běžající ve volné přírodě, ale třeba i scéna z jatek, kde to zvíře trpí... no, doslova jako zvíře! Taky tam umístím Jana Žižku. To je větší obraz, který prostě nesmí chybět.

Takže ve své tvorbě řešíte problémy spojené s živočišným průmyslem?

To mě hodně pálí. Nejvíce se podle mě ubližuje prasatům a hovězímu dobytku. Sám konzumaci masa minimalizuji, vlastně jím už dlouho jenom ryby. I ty si vybírám s rozvahou. Když si pustíte záběry z některých výlovů, je to vážně smutek. Ale nejde jen o tohle. Někteří páníčci se nechovají hezky ani ke zvířeti, které mají doma. Razím heslo, že když si pořídíme domácího mazlíčka, je naší povinností mu zajistit co nejhezčí život. Sám jsem si před třemi roky pořídil z útulku fenku Cindy a nesnesl bych představu, že ji jakkoli zanedbávám. Jo a v parku u svého domova pětatřicet let krmím ptáčky. Každý týden jim sypu semínka.

Zaujalo mě to, že se vyhýbáte některému masu. Omezoval jste ho už v začátcích kariéry?

Tehdy jsem to neřešil, uvědomění přišlo až s věkem. Dneska mají sportovci k dispozici nepoměrně víc informací o výživě. Za mého mládí nutriční poradenství neexistovalo, učili jsme se metodou pokus omyl, jak nakládat s výživou a jaký bude mít na nás konkrétní postup efekt. Já ale s jídelníčkem obvykle sportovcům, které trénuju, nepomáhám, maximálně můžu něco poradit na základě zkušenosti. Hlavně platí, že není nutné se cpát od rána do večera masem. Už kvůli tomu, o čem jsme se právě bavili.

Máte nečekaně široký záběr zájmů a aktivit. Před časem jste se pustil taky do psaní.

V roce 2020 jsem v nakladatelství Logos vydal memoáry Čas... Nejen o boxu. Vzpomínám v nich na své začátky, kdy jsem se dostal do armádního střediska vrcholového sportu Dukla Olomouc a zahájil dráhu sportovce a reprezentanta tehdejšího Československa. Objevuje se tam popis událostí, kdy jsem přivezl bronzovou medaili z mistrovství Evropy ve střední váze, vzpomínky na den, kdy jsem se stal mistrem republiky, na tři sta absolvovaných zápasů i na vedení tréninků mých následovníků.

Neláká vás po memoárech zkusit taky poezii?

Nejsem ve fázi, kdy bych ohlásil nový projekt. Spíš se pohybujeme v rozsahu nekonkrétních úvah. Nikam se drát nechci. Pokud by mě nějaké nakladatelství oslovilo, budu rád, třeba bych si mohl poezii i sám ilustrovat, i když jinak tíhnu výhradně k malbě. Ale jak říkám, je to jen úvaha. Zarámované básničky každopádně doplní výstavu v Galerii Toyen.

Jak plánujete oslavit blížící se sedmdesátku?

Rád bych slavil spolu s milými lidmi, umělci a sportovci. Na řadu přijdou i ukázky boxu a MMA. To MMA musí mít samozřejmě určitou úroveň. Taky zařadíme vystoupení operní pěvkyně. Bude to zkrátka multidisciplinární. Akci má v režii moje dcera, je organizačně schopná a pracuje na FAMU. Tak jsem jí řekl, školy na to, holka, máš, tak se starej! (smích)